

19 DEC. 2017

ent 702 + D02

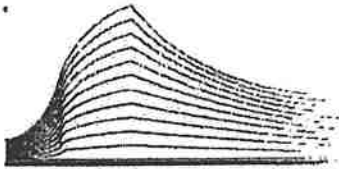
Kopie

Afgeleverd aan: mr. BOURTEMBOURG Jean

art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

4360

Repertoriumnummer 2017/9572
Datum van uitspraak - 5 -12- 2017
Rolnummer 2015/AR/1124

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest
(ged.herv.)

Hof van beroep Brussel

Arrest

1^e kamer,
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000986181-0001-0011-01-01-1

INZAKE VAN :

Mevrouw [REDACTED]
[REDACTED],

appellante tegen een vonnis uitgesproken door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 7 januari 2015,

vertegenwoordigd door Meester Robby DE MEYER, advocaat te 9420 ERPE-MERE, Bosstraat 165,

TEGEN :

Het **OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN** van [REDACTED] afgekort **O.C.M.W.** [REDACTED] waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te [REDACTED]
[REDACTED]

geïntimeerde, vertegenwoordigd door Meester Jean BOURTEMBOURG, advocaat te 1060 BRUSSEL, Zwitserlandstraat 24.

- 5 -12- 2017

Gelet op de stukken van de rechtspleging, Inz.:

- het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (26ste kamer), na tegenspraak uitgesproken op 7 januari 2015, bij exploit van 4 mei 2015 aan appellante betekend;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, op 4 juni 2015 ter griffie neergelegd;
- de syntheseconclusie van appellante, op 29 april 2016 ter griffie neergelegd;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde, op 30 juni 2016 ter griffie neergelegd.

Gehoord de advocaten van partijen ter openbare terechtzitting van 24 oktober 2017 en gelet op de stukken die zij neerlegden.

I. Procedure

1. Appellante stelt hoger beroep in tegen het bestreden vonnis dat haar oorspronkelijke vordering, ingesteld bij dagvaarding van 13 juni 2007, onontvankelijk verklaart in zoverre zij betrekking heeft op loon verschuldigd op een datum voorafgaand aan 13 juni 2002 en voor het overige ontvankelijk doch ongegrond verklaart. De gerechtskosten werden tot slot ten laste van appellante gelegd.

2. Appellante vordert met de hervorming van het bestreden vonnis, om haar oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren, dienvolgens geïntimeerde te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 33.270,06 euro vermeerderd met de interesten zoals bepaald bij artikel 10 van de wet van 30 april 1965 en de gerechtelijke interesten alsook met de kosten van het geding.

Zij vraagt bovendien haar voorbehoud te verlenen *“voor uitbreiding van haar vordering m.b.t. de gederfde vakantiegelden, eindejaarspremies, het verschil inkomsten 2008 tot en met heden”*. Zij vordert dienvolgens geïntimeerde op grond van artikel 877 van het Gerechtelijk Wetboek te bevelen de volgende gegevens voor de periode 5 maart 2001 tot heden over te leggen, en dit onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag vertraging:

- cijfergegevens van de eindejaarspremies en vakantiegelden (enkel en dubbel) waarop appellante recht had voor de periode 5 maart 2001 tot heden;
- cijfergegevens van de lonen waarop appellante aanspraak kon maken voor de periode 2008 tot heden.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld en is ontvankelijk.

3. Geïntimeerde concludeert om *“de vordering van appellante onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren”*, met veroordeling van appellante tot betaling van de gerechtskosten.

II. Relevante feitelijke gegevens

4. Het hof verwijst naar de uiteenzetting van de feiten en van het voorwerp van de vordering in het bestreden vonnis.

5. Appellante was sinds 1981 tewerkgesteld bij het OCMW [REDACTED] als statutair personeelslid.

Bij beslissing van 3 mei 2001 van de raad van het OCMW, stilzwijgend goedgekeurd door het verenigd college van de gemeenschappelijke gemeenschapscommissie, werd appellante de tuchtstraf van ontslag van ambtswege opgelegd. Appellante werd per aangetekend schrijven van 10 mei 2001 in kennis gesteld van deze beslissing.

Op 2 november 2001 heeft appellante een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 3 mei 2001 van de raad van het OCMW ingediend.

- 5 -12- 2017

Bij arrest nummer [REDACTED] heeft de Raad van State de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW en de stilzwijgende goedkeuring van het Verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie vernietigd.

De oorspronkelijke vordering, ingesteld bij exploit van 13 juni 2007, betreft achterstallig loon voor de periode 2001 tot 2007.

III. Bespreking

1°. De neergelegde conclusies

6. Appellante vraagt de aanvullende conclusie van geïntimeerde, ter griffie neergelegd op 29 februari 2016 uit de debatten te weren, als zijnde laattijdig.

7. Bij beschikking van 22 juni 2016 heeft het hof de conclusietermijnen overeenkomstig artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek vastgesteld als volgt:

- appellante: 31.12.2015 – 29.04.2016
- geïntimeerde: 30.09.2015 – 01.03.2016 – 30.06.2016.

8. Geïntimeerde heeft haar eerste conclusie (dossier van de rechtspleging, stuk 10) op 30 september 2015 neergelegd en haar "aanvullende en syntheseconclusie in hoger beroep" (dossier van de rechtspleging, stuk 12) op 29 februari 2016 (elektronisch) neergelegd.

De laatste syntheseconclusie in hoger beroep van geïntimeerde (dossier van de rechtspleging, stuk 14) werd (elektronisch) neergelegd op 30 juni 2016. Appellante vraagt geen wering uit de debatten van deze laatste conclusie van geïntimeerde.

- 5 -12- 2017

9. Het verzoek van appellante tot wering uit de debatten van de aanvullende conclusie van geïntimeerde is gegrond op de beweerdelijk laattijdige mededeling aan de raadsman van appellante van deze conclusie. Appellante laat immers gelden dat uit het trackingsysteem van BPOST¹ blijkt dat haar raadsman deze conclusie per aangetekende zending pas ontving op 2 maart 2016.

De litigieuze conclusie van geïntimeerde werd zoals uiteengezet tijdig neergelegd ter griffie.

Deze conclusie werd bij aangetekende brief d.d. 29 februari 2016 aan de raadsman van appellante gezonden, hetzij vóór het verstrijken van de door het hof bepaalde conclusietermijn.

Het verzoek van appellante tot wering uit de debatten van de aanvullende conclusie van geïntimeerde is ongegrond.

¹ Dossier appellante, stuk 6.

2°. Ontvankelijkheid van de oorspronkelijke vordering van appellante

10. De eerste rechter besloot tot de toepassing van artikel 2262bis B.W. en de verjaring na vijf jaar van de vordering in zover gesteund op de niet-betaling van loon, hetzij een misdrijf.

Hij oordeelde dan ook dat de vordering verjaard was voor wat betreft het loon met een vervalddag die zich situeert meer dan vijf jaar voorafgaand aan de dagvaarding (bij exploit van 13 juni 2007). De vordering werd bijgevolg onontvankelijk verklaard in zoverre zij betrekking heeft op loon verschuldigd op een datum voorafgaand aan 13 juni 2002.

11. Appellante voert terecht aan dat het bestreden vonnis artikel 2241, § 1, derde lid schendt, nu een beroep tot vernietiging van een administratieve handeling de verjaring stuit van de vordering tot herstel van de schade veroorzaakt door die administratieve handeling.

- 5 -12- 2017

Het beroep tot vernietiging van de beslissing van 3 mei 2001 van de raad van het OCMW vormde inderdaad een burgerlijke stuiting van de verjaring, tot het tijdstip waarop de definitieve beslissing uitgesproken werd (artikel 2244, § 1 B.W.). De verjaring werd bijgevolg op 2 november 2001 gestuit tot 25 januari 2007.

Appellante heeft bij exploit van 13 juni 2007 haar vordering met toepassing van artikel 2262bis B.W. tijdig ingesteld.

12. Geïntimeerde werpt op dat appellante in haar gedinginleidende dagvaarding zelf benadrukte dat zij zich niet beriep op buitencontractuele fout, doch enkel op de Loonbeschermingswet van 12 april 1965. Wat geïntimeerde citeert komt echter niet in de dagvaarding van 13 juni 2007 voor maar wel in de latere conclusie in eerste aanleg van appellante (conclusie van appellante ter griffie van de rechtbank neergelegd op 23 september 2013², p. 6).

13. Bij haar dagvaarding van 12 juni 2007 vorderde appellante (1) het voorleggen van cijfergegevens m.b.t. aan haar verschuldigde verloning en (2) betaling van een euro

² Dossier van de rechtspleging rechtbank, stuk 10.

provisioneel op een eis geschat op 75.000 euro, plus Interesten, zoals bepaald bij artikel 10 van de Loonbeschermingswet van 12 april 1965.

Appellante verwees in dit exploot naar haar indienstneming bij het OCMW, naar de onwettige beslissing van 3 mei 2001 van de raad van het OCMW waarbij zij ontslagen werd van ambtswege, en naar de vernietiging van deze beslissing door de Raad van State. Appellante zette uiteen dat gelet op de vernietiging van de beslissing tot ontslag, zij diende te worden geacht om de hele tijd in dienst te zijn geweest en zij vorderde dan ook vergoeding van de inkomsten die zij ontbeerde.

Uit deze omstandigheden leidt het hof af dat appellante, bij exploot van dagvaarding d.d. 12 juni 2007, haar vordering tot betaling van schadevergoeding wegens niet-ontvangen van inkomsten ingevolge de onwettige en foutieve beslissing van 3 mei 2001 van de raad van het OCMW tijdig ingesteld heeft.

- 5 -12- 2017

Het hoger beroep is gegrond in zoverre het bestreden vonnis ten onrechte de vordering deels onontvankelijk verklaart. De oorspronkelijke vordering van appellante is in haar geheel onontvankelijk.

14. Ten gronde heeft de eerste rechter geoordeeld dat nu tijdens de betwiste periode appellante geen enkele vorm van arbeid had verricht zij geen aanspraak kon maken op loon dat de tegenprestatie vormt voor de uitvoering van een arbeidsovereenkomst. Bovendien oordeelde hij dat appellante geen enkel bewijs leverde van de reële inkomsten die zij in de betwiste periode verdiend had en dat zij dus niet aantoonde dat zij minder inkomsten had genoten.

15. Appellante werd van ambtswege ontslagen bij de beslissing van 3 mei 2001 van de raad van het OCMW welke door de Raad van State vernietigd werd.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State nummer [REDACTED] dat erga omnes gezag van gewijsde heeft, houdt op zich het bewijs in dat de beslissing van 3 mei 2001 van de raad van het OCMW onwettig was.

Wanneer de burgerlijke rechter rechtsgeldig kennis neemt van een aansprakelijkheidsvordering op grond van een door de administratieve overheid gepleegde machtsoverschrijding, machtsafwending of "onwettigheid", die geleid heeft

tot de vernietiging van de bestuurshandeling door de Raad van State, moet de gewone rechter – gelet op de beslissing tot nietigverklaring welke erga omnes gezag van gewijsde heeft (algemeen rechtsbeginsel) – noodzakelijk beslissen dat de administratieve overheid onwettig heeft gehandeld.³

Hieruit volgt dat geïntimeerde op onwettige en dus foutieve wijze appellante van ambtswege ontslagen heeft.

De fout van geïntimeerde staat in oorzakelijk verband met de schade van appellante, bestaande in het verlies aan inkomsten ingevolge haar foutieve ontslag.

16. Appellante begroot haar schade als volgt:

- gederfde loon inzake tewerkstelling bij het OCMW: april 2001 tot eind december 2007
- onder aftrek van het ontvangen loon na indienstneming bij Familiehulp (vanaf oktober 2001 tot eind 2007) als gezins- en bejaardenhulp;
- Schade, hetzij het negatieve verschil tussen het gederfde loon bij het OCMW en het ontvangen loon bij VZW Familiehulp: 30.746,75 euro;
- Voorbehoud voor schade vanaf 2008;
- Later aan de RVA terug te betalen voorlopige werkloosheidsuitkeringen;
- Saldo 33.270,06 euro, onder voorbehoud voor gederfde vakantiegelden en eindejaarspremies etc.

17. Geïntimeerde werpt terecht op dat appellante het negatieve verschil tussen het gederfde loon bij het OCMW en het ontvangen loon bij VZW Familiehulp ten onrechte berekent aan de hand van het verschil tussen het brutoloon bij het OCMW en het nettoloon bij Familiehulp. Bovendien blijkt appellante haar arbeidsduur bij Familiehulp in 2007 fel verminderd te hebben en bewijst zij niet enig initiatief te hebben genomen om beter betaald werk te zoeken bij een andere werkgever.

³ Vgl. o.m. Cass. 21 december 2001, R.W. 2003-2004, p. 1061; H. Vandenberghe (ed.), Overheidsaansprakelijkheid, die Keure 2005, p. 17, nr. 8; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Hamme en J. Vandelanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer 2006, p. 993-994, nr. 978; Th. Vansweevelt en B. Weyts, Handboek Buitencontractueel Aansprakelijkheidsrecht, Intersentia 2009, p. 211, nr. 298.

Na de uitspraak door de Raad van State van het arrest [REDACTED] blijkt appellante ook niet bij het OCMW te hebben aangedrongen om opnieuw opgenomen te worden als personeelslid.

18. Het hof verwerpt bijgevolg de berekening van appellante. De stelling van appellante die onbeperkt in de tijd aanspraak maakt op haar volledige wedde bij het OCMW kan bovendien niet bijgetreden worden. Appellante blijft in gebreke het werkelijk geleden inkomensverlies te bewijzen.

Het hoger beroep wordt dan ook voor het overige als ongegrond afgewezen, zij het op andere gronden.

19. De gerechtskosten:

- 5 -12- 2017

De gerechtskosten worden ten laste gelegd van appellante, zijnde de in het ongelijk gestelde partij.

De rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op het basistarief zoals vastgesteld bij artikel 2 van het K.B. van 26 oktober 2007⁴.

Het basisbedrag bedraagt na indexatie 2.400,00 euro.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Rechtsprekende na tegenspraak,

⁴ K.B. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat.

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het verzoek van appellante tot wering uit de debatten van de aanvullende conclusie van geïntimeerde ongegrond.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond in zoverre het bestreden vonnis ten onrechte de vordering deels onontvankelijk verklaart. Opnieuw rechtsprekende, verklaart de oorspronkelijke vordering van appellante in haar geheel ontvankelijk.

Verklaart het hoger beroep voor het overige ongegrond.

Veroordeelt appellante in de gerechtskosten van het hoger beroep, begroot

- in hoofde van haarzelf op € 2.610 (210 rolrecht + 2.400 rechtsplegingsvergoeding), en
- in hoofde van geïntimeerde op € 2.590,50 (190,50 uitgifte en betekening + 2.400 rechtsplegingsvergoeding)

- 5 -12- 2017

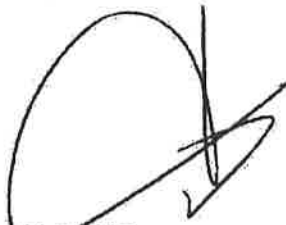
Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de burgerlijke eerste kamer van het hof van beroep te Brussel, op

- 5 -12- 2017

waar aanwezig waren en zitting hielden :

Evrard JANSSENS DE BISTHOVEN,
bijgestaan door Viviane DE VIS,

Raadsheer,
Griffier.

V. DE VIS

E. JANSSENS DE BISTHOVEN

